

კაკალაშვილი და სხვანი

თვე ისე არ გასულა, მდივან დიანას ორ-სამჯერ არ შემოერბინა ოთახები, ფულს ვაგროვებთ, დადების სურვილი ხომ არ გაქვთო.

სურვილის რა მოგახსენოთ, მაგრამ რადგან ყველა „ერთ ნავში“ ვისხედით, თავს ვალდებულად ვთვლიდით, მაღლი ქვაზე დაგვედო და გაგვევლო.

ბევრი ვიარეთ, თუ ცოტა ვიარეთ... წინ რომ აღარა და აღარ დაგვხვდა... ერთ დღეს, ისევ ფულზე შემორბენილ მდივან დიანას, კონსტრუქტორმა ფიქრიამ მოკრძალებით ჰკითხა, ამჯერად რისთვის ვაგროვებთო.

როგორ თუ რისთვისო, მდივანმა დიანამ, კაკალაშვილისთვისო.

შვიდი წელი სრულდებოდა ამ ოქტომბერს, რაც კაკალაშვილი ორგანიზაციის ხელმძღვანელად მოგვევლინა და როგორც „დიდ მოვლენებს“ სჩვევიათ, იშვიათებს ჰქონდათ მისი ხილვისა და მასთან ურთიერთობის პატივი.

მაგ დროისთვის, დონორი ორგანიზაციებით დაფინანსებული პროექტის ფარგლებში, უცხოეთში გავლილი გადამზადებიდან ვიყავი ახალი დაბრუნებული და მკვეთრად გაწერილი ინსტრუქციით ვმოქმედებდი.

კერძოდ, ჩემი ამოცანა, გერმანელ კოლეგებთან ერთად, გვირაბებში ჭავლური ვენტილაციის თანამედროვე სისტემის დანერგვა და აქამდე არსებული, უკვე მოძველებულის, ევროპულ სტანდარტებთან შესაბამისობაში მოგვეყვანა იყო.

თუმცა ვერა და ვერ დამადგა საშველი, ქართულ-განთქმული სტუმართმოყვარეობით ტვინგაბურღული „ჩემი“ ფელიქსი და ელიასი კაკალაშვილისთვის წარმედგინა.

რადგან ელიასი ჩვენი პროექტის ხელმძღვანელად ითვლებოდა, დაჟინებით ითხოვდა მის გაცნობას და შანსს არ უშვებდა მდივანი დიანასთვის ეკითხა, ჰერ კაკალაშვილი სად ვნახოო. ამიტომ მუდმივი ძებნის გამო, ჩვენებმა ელიოზი დაარქვეს და ყოველი ასეთი შეკითხვისას ეხუმრებოდნენ, -ისევ ეძებ ელიოზო?!

რა გითხრათ აბა?! მდივან დიანასთვის რომ გეკითხათ, კაკალაშვილი სულ „თავისთან“ იყო.

ანუ თუ სახლში...

თუ სამსახურში...

თუ აგარაკზე...

მაინც „თავისთან“ გამოდიოდა.

ამიტომ გადავწყვიტეთ, არც ჩვენ გაგვეკრთო ძილი კაკალაშვილზე „დარდით“.

ასე იყო თუ ისე, იქამდე თუ მხოლოდ დაბადების დღეებზე, ქორწილზე ან სულაც ლატარიისთვის ჩავდიოდით ფულს (მაგალითად ტელევიზორის, ან თუნდაც ირანული

ხალიჩის შესაძენად), დღეისათვის ახალი მისია მოვირგეთ, კაკალაშვილის ფონდის შემწირველთა სახით.

ამიტომ, როცა დიანამ ჩვენი ოთახის ფანერაყრილი კარი ჭრიალით შემოაღო და აცრემლებულმა გვითხრა, ძალიან გაჭირვებული ოჯახიდან ყოფილა კაკალაშვილი, მცირედით ხომ არ დავეხმაროთ ვიდრე ფეხზე დადგებაო, ჩვენ, რიგითმა სპეციალისტებმა, რომლებმაც კარგად ვიცოდით რა იყო გაჭირვებისას შემოშველებული, ჩემს გერმანელებთან ერთად, უმაღლეს მთელი მთელი გულით.

ეგ კი არაა და, გაჭირვებულიო რომ გაიგო, ელიასმა, იმდენი იქვითინა ფელიქსის მხარზე, უხერხულობაში ჩავარდნილმა 74 წლის მია შაქრომ ძლივს ააწიწკნა, რა გატირებს შვილო ელიოზო, ვაჯკაცი არა ხარო?! ამის თქმა და ელიასმა ახლა მის მხარზე გადმოინაცვლა და ბლომად ცრემლი ჩაუღვარა გულისპირში.

მე პირადად, გაჭირვებული კაკალაშვილისთვის, ჩემი შვილების ორი დღის პურის ფულის გაცემით მიღებული მაღლი, ზუსტად ორი დღე მეყო და მერე თანამშრომელ თამუნას ვესესხე, ხელფასამდე, რომელსაც ზუსტად იმ დღეს მამამისის პენსია ჰქონდა აღებული და ჯერ მიცემა ვერ მოესწრო.

ერთი კვირის მერე, როცა რაღაც რეორგანიზაციის ფარგლებში, მდივანმა დიანამ HR-ზე ასატვირთ დოკუმენტებთან ერთად ჩვენი უმაღლესი განათლების დამადასტურებელი დოკუმენტებიც მოითხოვა, ელიასმა ჰკითხა, ფრაუ დიანა, ჰერ კაკალაშვილის ნახვა სად შეიძლება, ჩემი დანაზოგიდან მცირედი მინდა გადავცეო. -ეეჰო, ღრმად ამოისუნთქა მდივანმა დიანამ. დანაზებით შეხედა, -ემეზე, ემეზე ელიოზო, მიახვნეშა და ფანერაყრილი კარი გაიჭრიალა.

აპრილში თოთხმეტი წელი სრულდებოდა, რაც მუშაობა დავიწყე. სხვებმა უფრო ადრე. რთული და საპასუხისმგებლო სამუშაოს მიუხედავად, თავს ძალიან კომფორტულად ვგრძნობდით, რადგან ჩვენ საყვარელ საქმეს ვემსახურებოდით. ერთმანეთის ცხოვრებაც ზედმიწევნით ვიცოდით და გვერდშიც შეძლებისდაგვარად ვედექით. რამდენი ხელმძღვანელი გამოვიცვალეთ, ვინ აღარ გვყავდა ნანახი, თუმცა ახალი უფროსის, ანუ როგორც ახლა ეძახიან მენეჯერი კაკალაშვილის მუშაობის სტილს ვერაფერი გავუგეთ.

თუ ნებას იბოძებდა და სამსახურში მობრძანდებოდა, მთელ დღეს, ყავის ჭიქით ხელში, აღმა-დაღმა განყოფილებებში ატარებდა. თუმცა, თავის გამოჩენის მიზნით, ზოგჯერ რომელიმე თანამშრომელთანაც სჩვეოდა გადმორეკვა, კითხვის დასმა და მერე მისგან ნათქვამ-დამახსოვრებული სიტყვებით ტექნიკური რეკომენდაციების ომახიანად გაცემა: ქანების დამჭერ სისტემებზე, ანკერებსა და შოტკრეტებზე, თუ დრენაჟების თაობაზე. ბოლოს კი, მკაცრი ტონით, უეჭველი დააყოლებდა, -ხარისხი, ხარისხი! იცოდეთ, მე შენიშვნა არავინ მომცემსო და ისე, რომ პასუხს არც დაელოდებოდა, გათიშავდა. ყოველივე ამას შევეგუეთ და ცოტა გვეცოდებოდა კიდევ, ასე რომ „სტანჯავდა“ გამჩენი.

და როცა მდივანმა დიანამ, კაკალაშვილის მძიმე საცხოვრებელი პირობების შესახებაც „შეუმზადებლად“ გვამცნო, მიუხედავად ჩვენი მოკრძალებული საცხოვრებლებისა, თავი ვალდებულებად ჩავთვალეთ, სახელფასო დანამატზე, რემონტისთვის თანხით შევეწოდით. მერე კი „ნოვოსელიის“ მიზეზით, როგორც ჩვენი ელიასი იტყოდა, „გვეგორიალა“, ანუ გვეგორიალა და უკეთ გაგვეცნო ჰერ კაკალაშვილი, რომელიც დიდი ბაბუის, ახლამონ კაკალაშვილის, მოსახელე გახლდათ.

ასეც მოვიქცით. ფული ავაგროვეთ და მდივან დიანას გავატანეთ.

რემონტის ამბებს მხოლოდ გულ-მალ-ჩუყებადი და თვალეზში ცრემლჩამდგარი ელიასი კითხულობდა, რაზეც ძია შაქრომ შესთავაზა, - შვილო ელიოზ, მოდი ჩიყვზე გაესინჯეო და ყურზე დამაგრებული ფანქრით ნაცნობი ენდოკრინოლოგის მისამართი იქვე, ფურცელზე მიუწერა.

არ ვიცით დასრულებული იყო, თუ არა რემონტი და დიდი ალბათობით იყო კიდევ, ქარიშხალივით შემოქროლილმა მდივანმა დიანამ რომ გვახარა, კაკალაშვილს ცოლი მოჰყავს. ამისა და ამის შვილი, ასეთი და ასეთიო და საპატარძლოს სურათი გვაჩვენა.

მშვენიერი გოგო ჩანდა, მაგრამ ვინაიდან კაკალაშვილს რიგიანად ვერ ვიცნობდით, გოგო ჯობდა, თუ ბიჭი, იმ ეტაპზე შედარების საშუალება არ გვქონდა. ამიტომ პავლოვის ძალღვივით რეფლექსგამომუშავებულებმა უბრალოდ, საფულებები გავხსენით და ფული ავაგროვეთ. მდივანმა დიანამ, ფულს რომ ითვლიდა, თავის აუწევლად გვითხრა, ახლა დავნიშნავთ და მერე ქორწილისთვის მოემზადეთო.

დაპატიჟებაზე არც კი გვიოცნებია, ოცდახუთს პლიუს ორკაციანი კოლექტივიდან, არცერთს გვქონია იმედი, თუმცა ქორწილის სავარაუდო თარიღისთვის, მაინც შინაგანად ავღელდით და მოვბილიზდით.

გოგოები, ქორწილის დილისთვის სალონებში ჩაეწერნენ. ხარჯთაღრიცხვის სპეციალისტმა, გაუთხოვარმა ფიქრიამ ყველა საქმე გადადო და რამდენიმე დღე მკერავ სვეტასთან იარა „პრიმერკებზე“ ცეცხლისფერი კაბის შესაკერად. ელიასმა ორი დღე შვებულება აიღო, ქალაქის საუკეთესო ბუტიკები შემოირბინა და რადგან ფრაკი ვერ იშოვა, დრამატული თეატრის საკოსტუმეროში იქირავა. მაგრამ ხუთშაბათსა და პარასკევს, მდივანი დიანა რომ აღარ გამოჩნდა, პროექტების მენეჯერმა სესილიმ ააკითხა ოთახში.

დერმატინგადაკრული კარი საგულდაგულოდ ჩარაზული დახვდა, ტელეფონი კი გამორთული.

შაბათი ოჯახურ საქმეებში გავატარე. არც კაკალაშვილი გამხსენებია და არც მისი ქორწილი.

კვირას, შუადღისას, ფელიქსმა დამირეკა თხოვნით, იქნებ შენ მაინც აუხსნა ელიასს, ქორწილში რომ აღარ მივდივართ. გაიხადოს ეს ფრაკი, თორემ შარვლი ისე უჭერს, მეშინია სისხლი არ გაუჩერდესო.

შევეცადე ელიასი დამერწმუნებინა, მაგრამ მიუხედავად ამისა, ორშაბათ დილას, ერთგვარი პროტესტის ნიშნად, სამსახურში ფრაკით გამოცხადდა.

ოთახმა ერთნაირად ამოიგმინა.

ძია შაქრომ, ორი თითით სათვალე ცხვირზე ჩამოიწია და გაოცებულმა წარბებს ქვემოდან ახედა.

-შვილო ელიოზ... ყველაზე მეტად თავშეკავებულმა ძია შაქრომაც კი ვეღარ გაუძლო ამ სანახაობას და რაღაცის თქმა დააპირა, მაგრამ ელიოსის სახის დანახვისთანავე გაჩერდა.

მე, რომ არ გამცინებოდა, ტუჩის კვანტით ჩემი სამუშაო კუთხე დავიკავე.

უშველებელ ოთახში, სადაც როგორც აღვნიშნე ოცდახუთს პლიუს ორი თანამშრომელი ვისხედით, სრული სიჩუმე გამეფებულიყო. მხოლოდ ჩვენი სკულპულოზური მხაზველების მიერ A1 ფორმატის ქაღალდზე, რაიშინის სახაზავის გაცურების ხმა ისმოდა შიგა და შიგ.

ექვის აჩრდილი დადიოდა სახაზავ დაფებს შორის. თითოეული, ვინც ქორწილში არ იყო, ექვიანი დუმილით დუმდა.

და რადგან ასეთი ვიყავით ყველა, შესაბამისად ყველა ვდუმდით.

ჩვენი დუმილი კიდევ კარგა ხანს გაგრძელდებოდა, რომ არა კევის ღეჭვით შემოსული მდივან დიანას ნამუსსზე ამგდები ინფორმაცია, - ახალშექმნილი ოჯახი აქვს კაკალაშვილს და ფულს ვაგროვებთ, ოჯახი ფეხზე დავაყენოთ.

ხარჯთაღრიცხვის სპეციალისტმა ფიქრიამ, რომელსაც ახლამონის ქორწილისთვის შეკერილი ცეცხლისფერი კაბის ვალი ყელში უჭერდა, გამწარებულმა იფეთქა, ვინც ქორწილში ბრძანდებოდა იმათ დადონო და ცირკული წკაპანით დაკეტა.

ფარული მზერა გადავავლე ოთახს. ყველა თავის ნახაზებს ჩასჩერებოდა.

თუმცა, როცა შევატყეთ, მდივანი დიანა წასვლას არ აპირებდა, რადგან მარჯვენა ფეხის წვერს მრავლისმთქმელი რიტმულობით უკაკუნებდა ღრიჭოდადებულ პარკეტის იატაკს, ფული ავკრიფეთ და კონსტრუქტორმა ფიქრიამ მდივან დიანას დემონსტრაციულად ხელში ჩაათხლიშა.

დიანამ საღეჭი რეზინი ღეჭვით ჯერ მარჯვენა ყბაში გადაიგდო, მერე მარცხენაში. მერე პირი გააწვლაპუნა, დიდი ბუშტი გაბერა და ფიქრიას ცხვირის წვერთან მიუტანა. შემდეგ ქუსლზე დატრიალდა და კარი გაიჭრიალა.

ამასობაში კაკალაშვილმა სახლი იყიდა. ახალგაზრდები ცალკე ხომ უნდა ცხოვრობდნენო, დემოგრაფიული კუთხით დაგმომდვრა მდივანმა დიანამ.

ყველას გულწრფელად გაგვიხარდა. ვფიქრობდით, რახან ეს ფეხზე დადგა... რახან ეს გაიმართა... გვეშველა და აღარ მოგვიწევს ფულების შეკრება, ახლა ჩვენს ოჯახებს მოვახმართო, მაგრამ ბანკის ვალითო დააყოლა დიანამ და სესილიმ, რომელსაც ეს საქმე ჰქონდა ჩაბარებული, ფანქარი და ფურცელი მოიმარჯვა, შემწირველთა სიის შესადგენად...

ერთხელ დიანას გავეხუმრეთ, იქნებ ახლამონის სურათი გვაჩვენო, შორიდან ვიცნობდეთ, ვისი ცხოვრების ასაწყობად ვმუშაობთ ამდენი წელიო. ისე გამოგვლანძლა, ლამის ჩვენც დავიჯერეთ, დიდი ხნის გასაყრელები რომ ვყოფილვართ.

ამიტომ, როცა ოთახში T8 -26 მმ-იანი ფლუორესცენტრული განათებები გადაგვეწვა, ხმას რაღა ამოგვადებინებდა, ფული ავაგროვეთ და ოთხი ცალი შევიძინეთ.

პირადად მე, ბოლო ათ ლარიანი რომ ამოვიღე, ყველაზე გულდამწვარ ელიასს შევებრალე და მე დაგიდებ ხელფასამდეო, მითხრა.

არ ვიცი იცოდა, თუ არა თავად ბატონმა ახლამონ კაკალაშვილმა, როგორ თავდაუზოგავად ვშრომობდით, მაგრამ როცა უცხოეთიდან ჩამობრძანებულმა მონიტორინგის ჯგუფმა ჩვენი ოთახი მოინახულა და იკითხა, ამ პატიოსანი თანამშრომლებისთვის, საბჭოთა დროინდელი ინფრასტრუქტურის გასაახლებლად ევროდაფინანსება რომ გამოგიყავით, რატომ არ შეცვალეთო, გამოწკეპილმა და დავარცხნილმა ახლამონ ბატონმა, შეძენილი გვაქვს და დღე-დღეზე განვაახლებთო, უპასუხა. მერე მია შაქროსთან მივიდა, ყურზე გაკეთებული ფანქარი მოამრო და ხიდის რეკონსტრუქციის ნახაზზე, ბურჯების ადგილას ორგან ე.წ. „პწიჩკით“ მოუნიშნა, აქ მასე არ წავა, ეს გვირაბი შვიდ ბალს ვერ გაუძლებს და შეცვალეო.

ხარჯთაღრიცხვის სპეციალისტმა ფიქრიამ, რომელსაც კაკალაშვილის ქორწილისთვის შეკერილი ცეცხლისფერი კაბა უცხოელ სტუმრებთან შეხვედრისთვისაა გამოადგა, მხარი გამკრა და მგონი ეგ არის კაკალაშვილიო, ჩუმად გადმოძლიაპარაკა.

ახალი ინვენტარის მოლოდინში, მეორე დღესვე დავიწყეთ ნივთების ყუთში ჩალაგება. ყველა თანამშრომელი მოწესრიგებულად ვმოქმედებდით, მია შაქროს გარდა.

ჩვენს ყველაზე გამოცდილ, პროფესიონალ და როგორც იტყვიან ათას ხიდზე გადავლილ და ამდენივე გვირაბში გამძვრალ მია შაქროს, სათვალეზე სათვალე დაეყენებინა და ხიდის ბურჯებზე „პწიჩკით“ მონიშნულ იმ ორ ადგილს ჩასცქეროდა ე.წ. შეცდომის გამოსასწორებლად.

მეოთხე დღეს, ნელა-ნელა ისევ დავაცარიელეთ ყუთები, რადგან ნივთები დაგვჭირდა.

და დაპირებული განახლება დავიწყებულიც გვქონდა, როცა დიანამ ძალიან დამწუხრებულმა გვაცნობა, კაკალაშვილს პაპიდა გარდაეცვალა დასავლეთში და ალბათ წასვლა მოგვიწევსო.

მიუხედავად იმისა, ზუსტად მაგ დროს ბიცოლა მყავდა გარდაცვლილი (უფალმა აცხონოს), კრინტიც არ დამიძრავს. განა ვინ იყო ბიცოლაჩემი კაკალაშვილის პაპიდასთან შედარებით. ამიტომ ჩემებს შევუთვალე, სამსახურის გამო ბიცოლას დაკრძალვას ვერ დავესწრები-მეთქი და შაბათს, დილის რვა საათზე, დანარჩენებთან ერთად, შავლენტაგაკრული მკლავითა და გულზე ახლამონის პაპიდის სურათმიზნეული, უკვე იმ მარშრუტკაში ვიჯექი, რომელიც დასავლეთის ავტობანზე მიგვაქროლებდა, კაკალაშვილის პაპიდისთვის უკანასკნელი ცრემლის გასაყოლებლად..

მხოლოდ მია შაქრომ თქვა უარი წამოსვლაზე. - ახლამონის პაპიდას მე ვედარ გავაცოცხლებ და გვირაბში კიდევ ხარვეზი თუ არ გამოვასწორე, თავსაც დავლუპავ და ხალხსაცო.

უშველელელი გვირგვინი ელიასს ჩავაბარეთ, რომელიც ქართულ სატირალში პირველად, თან დიდი ინტერესით მიდიოდა. მძღოლის გვერდით გადმოსაწევ სკამზე დასკუპებული ცქმუტავდა, გვირგვინს მალ-მალე უსწორებდა შავ ლენტს და სახელდახელოდ ნასწავლ ქართულ მისალმებას წამდაუწუმ იმეორებდა.

სამძიმრის ყვავილების გამო, მთელი გზა გული მერეოდა და სული ძლივს ჩავიტანე დანიშნულების ადგილამდე. ფანჯარას კი პანაშვიდისთვის თავგანწირული თანამშრომელი თინას 38 0 ტემპერატურის გამო ვერ ვხსნიდი.

კაცები, ელიასს, „ვენოკის“ მარშრუტკიდან ჩამოვლებაში მიეხმარნენ.

„ახლამონის ქვეშევრდომებისგან“ ეწერა ლენტს.

ტრანსპორტიდან ფეხის ჩამოდგმისთანავე, დამხედურთა გამარჯობაზე, ელიასმა ყველას ომახიანი „მოგარჟაბოთო“ მიაძახათ და სათითაოდ გადაეხვია.

მისასამძიმრებლად კაკალაშვილს დავუწყეთ ძებნა, მაგრამ მდივანმა დიანამ, ტყუილად ეძებთ, ეს ამბავი რომ მოხდა, ბატონი ახლამონი სანდორინზე ისვენებდა, განადგურებულია დარდით, მაგრამ სამშაბათამდე ვერ ჩამოვაო, მოგვახსენა.

ამიტომ გარდაცვლილს საპატიო წრე დავარტყით, ბატონი ახლამონის სახელით ბოლომდე პატივი ვეცით, ფულიც ჩავწერეთ, სასაფლაოზეც გავყევით და თითო მუჭა მიწაც მივაყარეთ.

ორშაბათს, როცა ყველანი ისევ ჩვენს მოძველებულ ინვენტართან თავჩადუნულები ვმუშაობდით, მდივანი დიანა ფეხების უცნაური თრევით შემოვიდა, ფანერაყრილი კარი ჭრივით მიხურა და ფერწასული მიეყრდნო.

ახლამონი აღარ გვყავს, მორჩა! ყველამ ერთდროულად ამოვიგმინეთ.

-ავიაკატასტროფა? ჰკითხა ხარჯთაღრიცხვის სპეციალისტმა ფიქრიამ.

-არა, დიპლომი... ამოიხვნეშა მდივანმა დიანამ.

- რაიო?! ახალი ნასწავლი ქართული აქცენტისაა ჰკითხა ელიასმა.

-რა ვერ გაიგე ელიოზ?! ფული შეჭამა... ნერვები შეჭამა... თან ყველაფერი უდიპლომოდ შეჭამა... და მოხსნეს!

ძია შაქროს, ჯერ ერთი, მერე მეორე სათვალე ცხვირზე ჩამოუვარდა.